

hotel priženiti na Jelovo brdo. Ni se mi sicer posrečilo, ali vzlic temu upam, da mi bodočnost prinese mnogo posnemovalcev. Stvar pa ni malenkostna, stvar je potrebna, če naj izginejo tisti zidovi, ki ločijo dandanes našega kmeta od naših mest!

Tako, častite prijateljice, sem vam vse razodel, kar mi je ležalo na srcu. Ako mi je ušla tu in tam trda beseda, ne štejte mi v zlo! Časi prihajajo, ko se za malenkosti ne bomo več ruvali. Eno je glavno: naša zemlja se nam ne sme vzeti in narod slovenski mora stati kot večno drevo, kateremu korenine nikdar ne usahnejo! V to moramo delati vsi, na to moramo misliti takoj, ko se zavedamo življenja, misliti takrat, kadar se odločujemo za poklic, in predvsem tedaj, kadar se ženimo! Kdor se ženi, naj se ženi tako, da mu bo zakon oklep, ki ga še bolj zveže z domovino, in otroke naj rodi, ki bodo pomnožili slovensko vojsko in armado slovenskih delavcev!"

Jáde! Jáde!

*restu prijazni tudi: kaj. krajzles se je pokazal s svojo mlad
bignijo: ali far, učiti, ali ne zna. Dr. Javirar je pokazal, c
kvat: trebo!*

Janko Samec:

Misli moje.

Misli moje — vranci brzi,
ki naprej . . . naprej hitijo;
krog vratu konop jim vrzi
pa ti vendar v noč zbežijo!

Če jih vprašaš, kam bi radi,
se rezgečejo v odgovor:
„Hehehe . . . mi, brat, smo mladi
in gremo po zlati tóvor!“

Breme težko — starec stoka,
k tlom mu silijo kolena;
pa obloži z njim otroka
kvišku nosil bo ramena . . .

Kaj je to — me vem, kaj?

